

mulighed for at tiltrække dygtige unge studerende, forskere og undervisere fra hele verden. Disse vil nemlig vide, at uddannelserne er akkrediteret og godkendt af en anerkendt institution.

Det Radikale Venstre havde lagt vægt på, at universiteterne med den nye akkrediteringsinstitution ville få mere frihed til at oprette nye uddannelser. Her går lovforslaget ikke så vidt, som vi kunne ønske. En sejr er det dog, at ministeren har afstået fra at forhåndsgodkende fællesuddannelserne, dvs. de uddannelser, der delvis gennemføres i udlandet. I stedet skal fællesuddannelserne ligesom de øvrige uddannelser akkrediteres – og kun undtagelsesvis har ministeren mulighed for at hive i nødbremsen og efterfølgende undlade en godkendelse af uddannelserne. For os har dette være vigtigt. Vi mener ikke som regeringen, at fællesuddannelser skal være en undtagelse i det danske uddannelsessystem. Disse uddannelser bør tværtimod fremmes som en god model for internationaliseringen af de videregående uddannelser.

Den nye akkrediteringsinstitution har givetvis ikke fundet sin endelige form. De næste års erfaringer bør bruges målrettet på at forbedre og forfine institutionen.

Spørgsmålet om institutionens uafhængighed har optaget os dybt under forhandlingerne. Der hersker ingen tvivl om, at institutionen *formelt* er sikret uafhængighed. Det fremgår klart af lovforslaget. Spørgsmålet er, om det også sikrer institutionen *reel* uafhængighed, hvilket selvfølgelig er helt afgørende for en institution af denne karakter. Vi havde entydigt foretrukket, at institutionen blev oprettet uden nogen form for organisatorisk tilknytning til Videnskabsministeriet. Det har regeringen ikke ønsket. I stedet har vi fået skabt sikkerhed for, at akkrediteringsinstitutionen vurderes og godkendes af en internationalt anerkendt aktør senest 3 år efter, at lovforslaget er trådt i kraft. Dermed forventer vi at få et endegyldigt svar på, om institutionen også lever op til internationale krav om uafhængighed af regeringsapparatet, som regeringen hævder.

Det Radikale Venstre havde derudover gerne set, at uddannelsesinstitutionerne var sikret en klageadgang uafhængig af ministeriet. Som lovforslaget er nu, kan uddannelsesinstitutionerne generelt ikke klage over afgørelser om akkreditering – dog har de mulighed for at klage til Videnskabsministeriets styrelse, når det gælder ret-

lige forhold. Det er ikke optimalt. Også i dette spørgsmål imødeser vi den internationale vurdering af institutionen.

Det Radikale Venstre beklager, at lovforslaget gennemfører særskilte akkrediteringsordninger for de videregående uddannelser under henholdsvis Videnskabsministeriet, Undervisningsministeriet og Kulturministeriet. Det er udtryk for en meningsløs ressorttænkning, der mere er udtryk for ministrenes end uddannelsernes behov. På sigt må målet være at skabe et ensartet kvalitetssikringssystem på tværs af de tre områder.

Endelig nærer vi betydelig bekymring for, om akkrediteringsinstitutionens ressourcer står mål med opgaven. Planen er, at institutionen skal godkende 750 uddannelser i løbet af 3-5 år og herudover årligt 30-40 nye uddannelser. Det er en meget stor opgave – og ministeren har på intet tidspunkt sandsynliggjort, at de fornødne ressourcer er til stede. Risikoen er, at institutionen ikke kan opretholde det planlagte tempo i akkrediteringerne og derfor ikke når at få akkrediteret alle uddannelser, inden den skal starte forfra med at akkreditere uddannelserne igen. Dermed risikerer systemet at sande til og institutionen i sidste ende at blive en prop i hullet, der kan bremse udviklingen af nye uddannelser. Det Radikale Venstre vil på den baggrund følge institutionens arbejde tæt – ud fra et ønske om, at akkrediteringsarbejdet kommer til at forløbe smidigt og effektivt.

Et *mindretal* i udvalget (EL) indstiller lovforslagene til *vedtagelse* med de stillede ændringsforslag. Såfremt de under nr. 2-16 stillede ændringsforslag til lovforslag nr. L 111 ikke vedtages, stemmer mindretallet imod lovforslagene.

Enhedslistens medlem af udvalget finder, at etableringen af en uafhængig akkrediteringsinstitution i udgangspunktet er en god idé. Det kunne nemlig være et led i at give universiteterne større frihed. Desværre har man valgt at etablere en institution, hvor rådet udpeges af ministeren – ikke sådan, at ministeren udpeger det på baggrund af indstillinger, som han bare skal følge, men sådan, at ministeren uden videre udpeger det. Derudover har man så sørget for at indlejre administrationen i Videnskabsministeriet. Så siger man, at det er uafhængigt, for »det siger vi det er«. Tilbage står indtrykket af, at det har været vigtigt for ministeriet og de partier, der